

„Dědo, ty ses zbláznil!“ zaúpěl jsem. „To přece nechceš vézt domů.“

„Musím,“ pravil věcně tchán, „tady jsem to nasbíral, ale musím to zpracovat, určit, zapsat, publikovat.“

„Ale to přece nechceš vézt mým autem, že ne?“ zoufale jsem žadonil nějakou vyšší moc o slitování.

„Požádal jsem o odvoz tebe, protože máš kombíka,“ usmál se tchán, „je velký a pojme spoustu vzorků.“

„Mám NOVÉHO kombíka,“ zdůraznil jsem, „má najeto necelých tisíc kilometrů, ještě voní novotou.“

Šel jsem se uklidnit za roh, tam jsem několikrát nakopil odpadkový koš a zavolal manželce. Několik dlouhých minut jsem se jí pokoušel vysvětlit svůj pohled na věc. Navrhoval jsem dokonce, že pokud odmítnutí služby tchánovi je zločin, jsem ochoten se nechat radši zavřít. Urazila se a zavěsila. Za několik minut mi přišla esemeska, abych z toho nedělal vědu (já prosím, jo?) a že děda bude určitě rád, když mu takto pomohu v jeho náročné práci.

Nevěřil jsem, že se dá do kombíka narvat tolik biologických vzorků. Sklopili jsme zadní sedadla a narvali všude větve, dřevo, kůru a listí. Tchán dokonce obětavě zanechal ve skříni veškeré svoje oblečení a svůj kufr naplnil sypkými vzorky, neboť, jak pravil, určitě pojedou jako blázen a někde bych to rozsypal. Zbývaly jenom třímetrové stromky.

„Ty tam nenarveme, dědo!“ pravil jsem tvrdě a strčil tchánovi pod nos příručku k vozidlu, kde se psalo, jak je auto dlouhé.

„Musíme, nějak si porad,“ pokrčil rameny tchán a šel na vrátnici vyřídit odjezdové formality.

Bylo mi už všechno jedno. Vzal jsem stromky, které byly suché a prožrané, na dvoje dupnutí z nich udělal metrové kousky a narval to do nového auta, které již několik minut nevonělo novotou. Tiše jsem pozoroval, jak po čalounění na stropě lezou různé brouci.

„Cos to proved?“ uslyšel jsem najednou za sebou. Za mnou stál tchán, v ruce nějaké papíry, a zoufale hleděl do útrobu vozu.

„No coby?“ nechápal jsem. „Chtěls to tam narvat, tak to tam je!“

„Tys mi zlomil kůrovce!“ zaúpěl děda.

„Jak zlomil kůrovce?“ zvýšil jsem i já hlas. „Jakýho kůrovce, do prčic?“

„Zlomils to v těch místech, kde byl nejlepší kůrovec,“ syčel tchán, „kvůli těm kůrovčům jsem to přece sbíral, copak to nechápeš?“

„Můžu za to, že se to zlomilo v místě, kde je nejchutnější kůrovec, nebo co?“ rozčilil jsem se.

„Samozřejmě,“ trval na svém tchán, „tam, kde je to nejprožranější, tam se to zlomilo, to dá přece rozum.“

Mlčky a provinile jsem pozoroval larvy kůrovců, jak lezou po zemi v místě, kde jsem porcoval stromky. Byl jsem špinavej, naštvanej, upatlaněj od smůly a za blbce.

Celou cestu jsme mlčeli. Za hlavou jsem měl nějaké větve a něco z nich lezlo a šimralo mne to za krkem. Všude